

Tarda i cigar

Vaig escriure aquestes notes fa un any, quan vaig tornar, passades festes, al restaurant dels bons records, al restaurant dels germans amics. El vaig descobrir fa molts anys, quan poca gent el coneixia, però ja apuntava alt. Ells han anat creixent en saviesa i professionalitat, i jo al seu costat com a client també, aprofitant la seva manera de ser i de fer. He dinat de manera sublim, com sempre. El menú de degustació, totalment renovat, ben equilibrat, regat amb un vi d'un petit productor de la Borgonya destinat només a uns restaurants escollits, que el compren i el saben fer apreciar als seus clients.

Després de dinar, a la sala de fumadors, m'entretinc deixant passar el temps. Sé que fumar és dolent, de fet fa molts anys que no ho faig, i potser el que feia abans no es podia anomenar així, però m'agrada, uns quants cops l'any, encendre un bon cigar, mirar com crema la cendra, i alhora recordar uns bons temps, quan encara no érem prou conscients del que aquesta pràctica ens podia comportar. Avui dia hi ha un bé de Déu de cigars que fan levitar. Anys enrere t'havies de refiar dels escanyapits, les fàries gallegues, i les potes d'elefant. Quan hom podia arreplegar un 898 de Partagàs, feia festa grossa.

Són les cinc de la tarda del mes de gener, el mes de les minves, quan el mar s'encalma i recula. Núvols de vent, tarda d'hivern, que intento endolcir amb un rom vell i el cigar als dits.

A fora al pati, un home de negocis passeja el mòbil amunt i avall, fent cercles tancats, pel gran pati de l'entrada. Me l'he mirat i m'he vist a mi, anys ha, quan feia el mateix, encara que potser no tan exagerat. Intentava vendre tot el que podia als meus clients i donar totes les ordres hagudes i per haver als meus subordinats. Llavors jo em pensava tocar el cel amb els dits, barrejant els negocis amb el bon menjar i el bon beure. Però m'adono, veient aquest executiu, que sóc molt més feliç ara, deixant caure la tarda sense presses, amb el cigar als dits i el mòbil desconnectat. Vaig uns passos més endavant que aquest bon xicot. El *cum laude* de la felicitat arriba, quan un pot reviure el que feia abans sense aixecar-se de la cadira.

Al meu costat, un parell d'executives agressives han muntat el seu despatx a la zona de fumadors, i no paren de rebre missatges pel mòbil. Parlen amb accent sud-americà, amb la mateixa veu que tenen les telefonistes que em truquen a l'hora de dinar oferint-me l'oro i el moro per canviar de companya telefònica, i que em foten *a pico* quasi totes les migdiades de la setmana. Riu-te dels homes allà on hi ha una dona d'aquestes. Mentrestant la tarda va caient, l'home hiperactiu de fora, continua parlant neguitós, i fent voltes concèntriques. Penso que cada vegada deu ser més complicat fer negocis. Ara s'hi ha sumat una de les noies que tenia al meu costat, que també passeja i parla.

Han entrat al local on sóc dos clients amb pinta de polítics. S'acosten les eleccions i ja comencen a remenar la cua. Ara ve aquell moment curiós en què et miren i et saluden els qui mai no ho han fet, i també els qui no et coneixen de res. Penso que és interessant observar la manera de fer de les persones, i la seva falsedat ateses les circumstàncies. De la parella de polítics, un és l'entès en el menjar i el beure, l'altre no sap res. Li parla de les marques de whisky, dels millors cigars, mentre el qui no hi entén res s'ho creu tot. Aquest home deu tenir una fe cega en el seu superior, en el qui paga la factura, vaja.

Surten una colla de clients del menjador i les secretàries del meu costat van a fora l'era, a fer-los el *rendez-vous* i donar-los una bossa de record de la seva estada. Mentrestant, l'home hiperactiu, continua fent voltes concèntriques com un cavall d'en Domecq estacat per una corda.

Il·lustració de Laboratorium.